

1862-10-22

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Brev nr. 35a er dateret efter hvornår P.C. Skovgaard opholdt sig i Paris og London for at se Verdensudstillingen med N.L. Høyen.

Modtagersted:

London, Paris

Arkivplacering:

Mappe 7 nr. 35 a

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Skovgaard skriver at hun har sendt et brev i forvejen ned til Paris, og at P.C. Skovgaard ikke må rejse fra N.L.Høyen i Paris - selvom Høyen ønsker at forlænge opholdet. Hun skriver også, at Joakim og Niels Skovgaard trives og hvordan hun opfatter drengenes personlige forskelle.

TRANSSKRIFTION

Til

H: Professor C. Skovgaard

Stokkerup pr Taarbæk

Den 22de |okt 1867|

Altsaa endnu nogle Dages Tillæg! Ak! Du min kjære Mand! det begynder at falde mig meget svært at være taalmodig, Du veed ikke, eller egentlig, Du veed hvor jeg længes. Jeg tænkte, men det var kun et Øieblik, naar nu Høyen siger han maa blive længere end de 14 Dage i Paris, saa maa Sk. dog virkelig reise allene hjem; nei! det var kun en flygtig Tanke, reis ikke fra ham, det mener jeg i og af mit ganske Hjærte; saa faaer forresten alt gaa som det kan. Du tager Feil af Datoen den 27de er om Løverdagen. Jeg vil bare lade Dig vide, at jeg sender et Brev til Paris Poste Restante, ellers varer det jo en Evighed, før Du igjen kan faa Brev. Jeg vil skrive det paa Søndag, saa kan Du faae det inden Du skriver fra Paris til mig, hvis Du da faaer Tid til at hente det, hvis ikke kan det jo blive liggende, det indeholder dog saavel ikke andet end den sædvanlige Smaasnak.

Ja! nu er det jo forbi med at komme i Vandet, det er nok et skjønt Veir, men temmelig koldt, men til næste Aar haaber jeg de skal tage flinkt fat begge to. Hvor denne Sommer har gjort dem godt, Joakim, er saa munter og livlig som kun raske Børn er og Niels er saa pølset og fast, saa det er en Lyst, men Humeuret vedbliver at være

-2-

i Retning af Tudekanden. Sommetider kommer jeg til at tænke paa Martin H. der jo var saa grædevaaren, den Stakkel, han kunde nok ikke gjøre for det; Lægerne opduferede ham og fandt, at hans hele Organisme var der noget galt ved, nok især Hjærtet, det var forsaavidt en Trøst, som de deraf faae, at han dog ikke kunde leve; og det har dog vist været Grunden til hans Tunge Sind. Naar jeg tænker derpaa, synes jeg at jeg er haard mod Niels, men jeg synes ikke der er noget ængstligt ved ham, det er dog vist kun en kjedelig Vane, og saa maa jeg jo ikke forkjæle ham; det er underligt med den Dreng, Gud veed, at jeg holder af ham, og dog er der noget i mit Hjærte, der siger mig, at jeg ikke er ham en rigtig god Moder; det troer jeg jeg er Joakim, hans Natur forstaaer jeg og elsker jeg, i Nielses er der mig

noget fremmet, noget som nok kan indtage mig stærkt, men som jeg dog ikke sympatiserer saadan for som for Joakims. Jeg veed ikke hvad det var jeg en Dag havde spøgt med Niels om; han forstod det helt feil og sagde næsten grædende," nei, jeg vil blive her hos Dig." Jeg blev dybt rørt og grebet af den Følelse, at her i mine Arme var hans jordiske Hjem, og det skulde dog være saa kjærligt og godt som jeg var istand til at gjøre ham det. Jeg kom ogsaa til at tænke paa (hvad jeg jo undertiden gjør) om

-3-

jeg nu snart skulde forlade dette mit kjære velsignede Hjem, saa var han maaskee den, der vilde trænge allermest til mig. Nu vilde jeg nødtigt bort herfra, men er det Herrens Villie, saa vil han vel hjælpe os Alle til at see hans Kjærlighed og hans Glæde ogsaa deri. - Kjære min Mand! Du maa ikke troe, at jeg gaaer med den Tanke, at det vil skee, tværtimod, jeg har saa megen Livslyst, og saa jeg slet ikke synes det kan være andet, end at jeg vi skal have det saa godt endnu længe sammen; men nu har vi jo seet saa Mange gaa bort idenne Sommer, som vist heller ikke efter Menneskeskjøn kunde undværes, saa man jo undertiden kan blive alvorlig; og det kan jo ikke skade at tale sammen derom.

Faster har idag med Jens gennemgaaet Haven; nogle Urtepotter har de taget ind, i nat var det meget koldt; saa har han ogsaa taget nogle Smaating som skulde over i den Have, [?Blaa...] osv. Æbler er der en deel af, de skal sidde lidt endnu; endnu lever vi høit med Perlebønner, lidt Voxbønner er der da ogsaa, men de er ikke saa gode som i fjor. Om et par Dage tænker jeg, jeg kan faae mig en lille Spadseretur i Haven, Blomsterne seer yndige ud

-4-

fra Vinduet; det gaaer dog kun smaat med mig, den Smerte i Benet, som Du jo nok kjender, den gjør det svært for mig at gaae; forresten har jeg det ret godt, og det er virkelig meget bedre med Qvalmen; jeg har begyndt pa [?Kaffeole] og den smager mig godt. Næste Gang faaer Du nok lidt fra Faster, hun længes ogsaa efter Dig; det er sandt paa hendes Fødselsdag daa blev Chololaden drukket hos mig, det var netop en Mandag, og saa var det hyggeligt for mig at de vilde komme herover. Lise er saa venlig og rar, men Stakkel hendes Been er saa elendige af Gigt, saa hun næsten ikke kan slæbe dem af sted. Berg er der da indtil imorgen tidlig, og saa en Par Timer efter kommer Pauline, hun bliver vel en otte Dages tid, og saa bliver der Ro, men hvor længe varer vel det! Saa kommer jo Indflytningen. Dog inden da kommer kommer Du vel nok min kjære Ven.

Hils Fessor Høyen! Endnu har jeg dog kun hørt godt om London af M. Og saa Farvel da i London.

Din G

fra Hvidst, det gælder dog kun først
 med mig, den anden i Benet, løn
 Da nok fjender, den jeg det først
 her mig et gæst; forresten den, det
 det er, den er en virkelig smig
 første med Gæsterne; jeg har her
 for træffe de og den yngre mig,
 godt. Høje Gang færdig Du er
 det, jeg er færdig her længe og
 meget efter det; det er først på
 helvedes Gæstebog, der blev
 tænkt det mig, det var netop en
 kendt og jeg var det for mig
 det for mig, at de vilde kendte
 herover. Det er for mig og var, en
 tænkt kendte den og jeg tænkte
 af det, jeg har netop ikke har
 det den netop. Der er det da
 i det, mig og det er jeg og den
 den og den kommer. Hvidst har
 bliver netop et dages tid og jeg
 bliver der, men hvorlangt over
 vel det. Jeg kommer jo til Hvidst
 og den den kommer kommer den
 vel nok en egen Hvidst.
 Hvidst for mig! ender her
 dog har det godt om London af
 den. Og jeg færdig da i London
 den.

SKOVGAARD-MUSEET
 Mappe 7 Nr. 35a

Den 28de marts 1867

Det er anden nogle Dages Tid! eh!
 Da den forst, det er det et færdig
 mig mig et færdig et var færdig, den
 med ikke, eller egentlig den er det
 jeg tænkte, men det var den at det, men
 den Hvidst for den blev længe end
 de Hvidst. Hvidst for mig den er det
 mig længe Hvidst, men det var den en
 færdig tænkte, mig ikke for den det var
 mig jeg i og af mig færdig Hvidst, for
 færdig færdig det var den det var.
 Den Hvidst af Hvidst den 28de er
 en Hvidst. Jeg vil bare den Hvidst
 mig, at jeg færdig et Hvidst til Hvidst, net
 Hvidst eller var det jo en Hvidst
 for den jeg har færdig Hvidst, og
 færdig det var Hvidst, for den den
 færdig det inden den Hvidst for Hvidst
 det mig; hvis den den færdig til det
 Hvidst, det, Hvidst ikke har det jo Hvidst
 Hvidst, det i Hvidst, for det den
 Hvidst ender den Hvidst færdig
 færdig.
 Den ender jo færdig med at kommer
 i Hvidst, det er nok et færdig Hvidst
 Hvidst, for den den Hvidst har
 jeg er færdig færdig færdig færdig.
 Hvidst kommer har Hvidst den
 godt Hvidst og færdig Hvidst og Hvidst
 for den Hvidst Hvidst og Hvidst end
 færdig færdig færdig færdig færdig
 den Hvidst ender den Hvidst et var

i Betragtning af Tidsbænkene. Sommetider kommer jeg til at tænke paa Morten L., det er ogsaa for godesværen, den Leighed han havde ikke gjort for det; Løgene opvandede ham og færdigt at hans hele Organisme var der noget gælt ved, og for sig selv, det var forsvunden i Trøst for at dræbe sig, at han dog ikke havde levet; og det her dog vist blevet Gennem at hans tunge Smerter. Men jeg tænker ogsaa paa, at jeg er blevet med Stille, men jeg synes ikke der er noget angstigt ved ham, det er dog vist ham en lidetlig. Tænk, og for hvem jeg ikke fortæller ham, det er underligt med den Dring, Gud vist, at jeg holder af ham, og dog er der noget i mit Hjerte der siger mig, at jeg ikke er ham en rigtig god Ven, det tror jeg jeg er borte, hans Sten fortæller mig og altså jeg, i Måden der end, noget fremmedt, noget som nok kan i Stige end stærkt, men som jeg dog ikke sympatiserer med, for som for Børnen. Jeg ved ikke hvad det er, og jeg end kanke sagt med Stille om; men forstod det velst paa og gjorde næsten godesværen, men jeg vil ikke drøbe sig. Jeg blev dybt rørt og grebet af den Tale, at han i mere end en halv Jernstige, og det skulde dog være for sig selv og godt for sig, og istand til at gøre ham det. Jeg kom ogsaa til at tænke paa (hvad jeg jo undret sig) som

jeg nu helt skulde forlade dette mit hjem med Stig, for var han maaske den, der vilde trænge aller mest til mig. Men det er vistnok godt herfor, men er det Børnen vilde, for vil han vel hjælpe os alle til at se hans Lys og Lykke og hans Glæde og for mig i det end. Men da man ikke tror, at jeg gæser med den Tanke, at det vil, her, vistnok dog har jeg mig en Lyst, og jeg i St. Altså for det kan være andet end at jeg er, for havde det for godt end en Lyst, men men nu har vi jo vist for mange gode Børn i denne Smukke, som vist heller ikke efter Kæmpeskrigens Kræfter end, som for mig, og end end det kan blive alvorlig, og det kan jo ikke, kan skade et tale sammen derom.

Dufter her i St. med sine grønne Gæst Haven; nogle Bøtter der de tager ind, i at var det meget godt; for har hun ogsaa taget med sig i Smukke, som skulde være i den Træke Blæse af en. Altså er der end, at de har vilde St. end mig; end en Børn i det med Børnen, end en Børn i det end er der de og for, men de er ikke for godt for sig. Om et Par Dage tænker jeg, at han skal mig en Lyst forstod mig i Haven; Børnen for god og end